

5

Niet alleen heb ik de hele portie lasagne op, maar ook nog een mini-Mars uit mijn boekentas, die ik tegenkwam toen ik mijn spullen voor morgen aan het inpakken was. (Is het niet héérlijk als dat gebeurt?)

En nu wil ik graag naar beneden gaan, maar dat kan ik toch niet doen? Eerst boos naar boven stormen en dan weer braafjes naar beneden sluipen? Dankzij Netflix hoef ik in ieder geval mijn kamer niet uit om naar een serie te kijken, al had ik graag met mijn ouders meegekeken naar *De slimste mens*. Ik ben altijd trots als ze verbaasd zijn over mijn kennis.

Als ik naar de badkamer ga om een glaasje water te nemen, hoor ik mama en papa een redelijk verhit gesprek hebben. Hebben ze ruzie? Mijn ouders hebben nooit ruzie.

Of misschien ruziën ze alleen als ik er niet bij ben.

Ik ga op de bovenste trede van de trap zitten.

Er zijn veel nadelen aan een open woonruimte en trap – bye bye privacy! – maar het feit dat ik mijn ouders kan afluisteren, maakt dat ruimschoots goed.

‘Dat is de leeftijd, dat gaat voorbij.’

‘Maar wanneer, Jan? Ik hou het gewoon niet meer vol. Geen jaren, zelfs geen maanden. Wat ik ook doe of zeg, ze is boos op mij. Altijd. Ik loop de hele dag op mijn tenen. Soms wil ik gewoon niet meer met haar praten, om ruzie te vermijden, maar ik wil haar ook niet in de steek laten. En ik moet er toch ook op

blijven hameren dat haar gedrag niet door de beugel kan. Maar het is alsof ze het gewoon niet registreert.'

'Zo'n kind van vijftien leeft in haar eigen wereld.'

'Ik hou van haar. Heel erg. Maar op zulke momenten vind ik haar écht niet leuk. Ik mis mijn kleine meisje.'

'Misschien moet ik eens met haar praten?'

'Ik heb alles geprobeerd: praten, roepen, lief zijn ... Het dringt allemaal niet tot haar door.'

'Ik denk dat je haar maar beter gewoon negeert als ze gemeen tegen je doet of boos is.'

'Misschien. Misschien moet ik me er meer voor afsluiten.'

'Wees er voor haar als ze aangeeft dat ze je nodig heeft en negeer haar als ze met rust gelaten wil worden.'

'Niet dat ze ooit aangeeft dat ze me nodig heeft', zegt mama en ze begint te huilen.

Alweer.

Ik ben zo verbouwereerd dat ik terugga naar mijn kamer zonder een glas met water te vullen. Ik heb toch geen dorst meer. Of beter gezegd, ik verdien het niet om te drinken. Na wat ik mijn ouders allemaal heb aangedaan, mag ik wel eens gestraft worden.

Ik denk terug aan vroeger, hoe ik op mama's schoot kon kruipen en me daar perfect veilig voelde. Oké, ik weet dat nu nog op haar schoot kruipen een stap te ver zou zijn, maar waarom duw ik haar altijd weg terwijl zij net de persoon is die ik het meeste nodig heb? Zij is de enige die nooit mijn hart zou breken, me nooit in de steek zou laten, en hoe bedank ik haar? Door exact die dingen te doen: haar hart breken en haar in de steek laten.

Ik stuur een whatsappje naar Adam.

Hey, ben je iets aan het doen? Mag ik je bellen?

Hoewel ik na een paar minuten zie dat hij het berichtje gelezen heeft, krijg ik geen antwoord.

De smeerlap.

Hij vraagt niet eens hoe het met me gaat, of mijn oma oké is, of ik oké ben.

Ik zie het weer allemaal voor me: hoe ik mezelf voor schut zette door mijn t-shirt uit te trekken. Dacht ik nu echt dat dat stoer was? Het is veel stoerder om gewoon 'fuck you' te zeggen en niks te doen wat je niet wilt doen, zeker niet voor een jongen.

Een jongen van wie ik niet eens weet of ik hem wel kan vertrouwen. Shania is een bitch en een stookster. Ik weet zeker dat ze er plezier in schept om me een slecht gevoel te geven. Waarschijnlijk kan ze het gewoon niet verkroppen dat Adam mij wil en niet haar.

Maar ergens diep vanbinnen blijft het knagen. Wat als het waar is?

Ik ben zó kwaad.

Op Adam.

Op mezelf.

Daar staat hij te blinken op mijn kleerkast. Zijn naam gekerfd op een ereplaats.

Ik ben zo woedend dat ik mijn passer neem en zijn naam probeer weg te krassen. Dat is niet zo makkelijk als het lijkt, zeker niet omdat ik bijna niets zie door de tranen. Tranen van onmacht, frustratie en vooral woede. Op Adam, op mama omdat ze me al-

tijd zo ver drijft dat ik kwaad op haar word, op mezelf omdat ik altijd zo kwaad word op mama, ook als ze het goed bedoelt. En eigenlijk bedoelt ze het altijd goed.

Het gekras maakt zo'n vreselijk geluid dat ik bang ben dat mijn ouders zullen komen kijken. Bovendien staat er nu gewoon *Adam* met krassen erover op mijn kast. Ook niet ideaal. Dat trekt de aandacht zelfs nog meer, terwijl ik hem net wég wil. Ik begin heviger en agressiever te krassen om sneller resultaat te hebben. Ik duw de punt van de passer zo diep mogelijk in het metaal. Tot het ding op een bepaald moment uitschiet en een kras op mijn arm maakt.

Au.

Ik kijk naar mijn arm.

Eerst zie ik alleen een witte streep. Dan wordt die langzaam rood. Er vormt zich een dunne streep bloed. Het is een vervelende, zeurende pijn, maar toch voel ik me tevreden als ik ernaar kijk.

Eindelijk voel ik me gestraft.

En ik ben meteen weer kalm.

6

‘Ik ben nu eenmaal niet zo’n beller en sms’er’, zucht Adam. ‘Je ziet me nu toch? Voor mij dienen mail en WhatsApp alleen om af te spreken, niet om gesprekken te hebben. Noem me ouderwets, maar ik wil de persoon met wie ik praat in de ogen kunnen kijken.’

Als om zijn punt te illustreren kijkt hij me diep in de ogen.

Ik voel me helemaal week worden.

Hoe kan ik toch elke keer weer vergeten hoe knap hij eigenlijk is? Telkens als ik hem zie, schrik ik daar weer even van. Alsof ik gewoon niet kan geloven dat mijn herinnering niet te mooi is om waar te zijn.

Ik knik.

Mijn God, ik wil zo graag boos zijn en tegen hem roepen, maar nu weet ik niet eens meer zeker of hij wel iets fout heeft gedaan. Wat weet ik nu van relaties? Adam is nog maar mijn tweede liefje. Ik hoor meisjes vaak zeuren over jongens die niets van zich laten horen, ook in tv-series, dus dat zal wel normaal zijn, zeker?

‘Dus: hoe is het met je oma?’

‘Oké’, zeg ik.

‘Dan is er toch geen probleem?’ Hij geeft me een kus op mijn neus en trekt me tegen zich aan. Ik laat mijn gezicht verdwijnen onder zijn oksel. Ik ruik muskusachtige deodorant en zweet, maar niet op een vieze manier. Lekker, mannelijk, warm.

Nee, hij is van mij.

Ik weet het zeker.

Dus vraag ik hem niet naar Shania.

Want het kan niet waar zijn.

En als het wel waar is, wil je het toch niet weten, zegt een stemmetje in mijn hoofd.

Toen ik gisteren bloed uit mijn arm zag komen, was ik meteen gekalmeerd. Iets aan de pijn zorgde ervoor dat ik me beter voelde. En ook die kleur, dat rood, had iets ... bevredigends. Plots voelde ik niet meer de behoefte om Adam definitief van mijn kast af te krassen. Plots was ik heel moe en rustig genoeg om gewoon te kunnen gaan slapen.

Natuurlijk moest ik die streep op mijn arm wel bedekken (hoewel ik onhandig genoeg ben om mezelf per ongeluk te snijden – niemand zou zich er vragen bij stellen als ik zei dat ik tijdens het aardappelen schillen mijn onderarm half had opengesneden; ik heb al freaky ongelukjes gehad), maar aangezien het nog steeds bitter koud is, draag ik sowieso lange mouwen.

***

We liggen op mijn bed in mijn kamer.

Toen ik hem vroeg of hij naar mijn huis wilde komen, had ik nooit gedacht dat hij dat werkelijk zou doen, maar een uurtje later hoorde ik zijn blauwe brommertje door onze anders zo stille straat tuffen. Ik liep meteen naar de voordeur. Gelukkig kon ik hem ongemerkt naar mijn kamer smokkelen. Ik weet redelijk zeker dat hij mijn ouders niet tegen het lijf wilde lopen, maar dat hoeft voor mij ook niet. Ik heb geen zin in een awkward ontmoeting. Mama werkt thuis vandaag, dus ze hoort me vast praten, maar ze is gelukkig gewoon dat er af en toe onverwachts vriendinnen

voor de deur staan. Maar ook al liggen we gewoon te kussen en te knuffelen en te babbelen, toch hoop ik dat ze niet komt kloppen om te kijken wie ik op bezoek heb of, nog gênanter, komt vragen of we iets willen drinken. De horror!

Hij streelt mijn haren en kust me, en ik laat mijn handen onder zijn T-shirt glijden. Ik voel zijn ribben onder zijn babyzachte huid. Hij is zo groot en mager. 'Als jij dat mag, dan ik ook', zegt hij en ik voel zijn handen onder mijn T-shirt verdwijnen. Deze keer mag hij, denk ik loom en opgewonden, zolang hij maar boven de gordel blijft. Maar wanneer ik zijn hand over mijn zij naar mijn buik voel glijden en ik bedenk dat hij zo meteen al die rollen vet onder zijn lange, slanke vingers zal voelen, blokkeer ik.

Ik wil niet dat hij voelt hoe dik ik ben!

'Wat is er? Wil je niet?'

Ik wil 'jawel' roepen, maar voel hoe mijn hoofd nee schudt.

'Maakt niks uit', zegt hij en hij geeft me een lief kusje op mijn hoofd.

Het voelt zo betuttelend.

***

'Dik? Jij? Ben je nou helemaal gek geworden? En hou daar nu eens mee op, ik word er zelf draaijerig van.'

Ik zit op Melissa's bureaustoel en draai rondjes.

'Maar het is de goedkoopste manier om dronken te worden.'

'Jaja, klein kind, je moet niet van onderwerp veranderen. What the fuck, te dik? Je hebt een perfect figuur!'

'Maar kijk dan', zeg ik terwijl ik een rol vet op mijn buik vastneem.

‘Ja, hallo, dat heb ik ook als ik zit, hoor, dat is gewoon je vel dat samengedruwd wordt. Als je dat niet had, zou je niet kunnen gaan staan!’ roept ze verontwaardigd. ‘Heb jij al eens in de spiegel gekeken?’

‘Ja, dat is net het probleem.’

‘Hoezo?’

‘Mijn heupen zijn gigantisch, mijn billen zijn dik, en ik draag intussen een D-cup.’

‘Weet je hoeveel vrouwen fortuinen betalen om zo’n lichaam te hebben? Je bent een slanke Kim Kardashian! Dat is wat ze noemen een vrouwenlichaam. Je ontwikkelt gewoon ietsje sneller dan de rest. Je menstrueerde toch ook al toen je elf was? Je zou trots moeten zijn! Geen wonder dat Adam niet kon wachten om overal eens aan te voelen.’

‘Jij hebt makkelijk praten, jij bent superslank.’

‘Inderdaad, ik ben zo plat als een vijg. Ik zou maar wat graag jouw billen en borsten hebben.’

Ik zucht.

Melissa is mijn beste vriendin, natuúrlijk zegt ze zulke dingen. Alsof ze ooit ‘ja, inderdaad, je moet dringend iets aan je gewicht doen’ zou zeggen. De Kim Kardashians van deze wereld zijn grote uitzonderingen en dat weet zij vast ook. De norm is nog steeds slank.

‘Weet jij eigenlijk al wat je met Nina gaat doen?’

‘Huh?’

‘Of je met haar verder wilt.’

‘Ah oké, ik kon even niet volgen omdat we het net hadden over handen onder T-shirts. Wat ik uiteraard graag met Nina wil

doen, want ik vind haar nog altijd een lekker dier, ook al passen we niet bij elkaar. Maar nee, ik denk toch dat ik het uit ga maken.'

'Heb je al iemand anders op het oog?'

'Niet echt, maar ik wil graag vrij zijn als dat wel gebeurt. Zodat er geen drama bij komt kijken. Geloof het of niet, maar er bestaan meisjes die nog grotere dramaqueens zijn dan jij.'

Ik steek mijn tong uit.

Maar Melissa mag dat zeggen.

Ze is niet alleen mijn bff, maar ook de persoon die ik het meest bewonder van alle mensen die ik ken.

Vorig jaar kwam ze me vertellen dat ze na lang twijfelen en in de war geweest te zijn nu echt zeker wist dat ze lesbisch is. Ik geef toe, ik schrok even, want ik dacht echt dat er een liefdesverklaring aan mijn adres zou volgen. Nu schaam ik mij voor die gedachte. Alsof elke lesbische vrouw op elke andere vrouw valt die ze tegenkomt. En alsof ik zo onweerstaanbaar ben dat iedereen zomaar verliefd op me wordt. En vooral: omdat ik durfde te denken dat al die jaren van vriendschap fake waren, dat ze eigenlijk alleen bij mij was omdat ze op een andere manier van me hield.

Natuurlijk niet.

Ze was wel verliefd op Bo, die een jaar lager zit, maar redelijk groot en volwassen is voor haar leeftijd. Nu ja, dat dachten we, want toen Melissa aan Bo vertelde wat ze voor haar voelde, gilde die de hele school bij elkaar en ging ze tegen iedereen zeggen dat Melissa 'een vuile pot' was die haar wilde 'bepotelen'.

En Melissa? Die reageerde zo cool. 'Ten eerste, ik wil haar ook bepotelen. En ten tweede, dat bespaart me een hele coming-out.'

Uiteraard was het niet makkelijk. Ze kreeg wel vaker verve-

lende reacties. Er waren altijd wel meisjes die haar niet wilden kiezen voor hun team tijdens de gymles, of die zich niet in dezelfde kleedkamer wilden omkleeden. Alsof Melissa een of andere seksuele pervert is die elk meisje wil bespringen.

Maar de grote meerderheid liet Bo gelukkig links liggen en koos overduidelijk voor team-Melissa. Ze heeft er zelfs een paar extra vrienden aan overgehouden én een occasioneel liefje, nu iedereen weet dat mooie, lieve Melissa vrij én lesbisch is. Aan mogelijkheden heeft ze dus geen gebrek, maar de ware is ze nog niet tegengekomen. Ze blijft stiekem hopen dat Emma Watson op een dag voor haar deur zal staan.

In elk geval heeft Melissa altijd haar hoofd recht gehouden en zich nooit geschaamd voor wie ze was – en als ze dat gedaan heeft, heeft ze het nooit laten merken. Melissa is de belichaming van *out & proud*. Het helpt natuurlijk dat ze ouders heeft die totaal geen moeite hebben met haar geardeheid. En ook ik steun haar door dik en dun, net als onze andere vriendinnen.

Ik kan me voorstellen dat het voor veel andere meisjes – én jongens – veel moeilijker is.

‘Jammer, ik vond Nina wel leuk.’

‘Het is niet omdat ik haar dump dat jij hetzelfde moet doen. Als vriendin dan.’

‘Nee, natuurlijk niet, maar de kans is groot dat ze geen vrienden meer met me zal willen zijn omdat jij en ik onafscheidelijk zijn.’

‘Tja, dat is dan haar probleem. Iedereen wordt weleens gedumpt en iedereen dumpt weleens. Het is normaal dat je daar boos over bent op de persoon in kwestie, maar op haar beste

vriendin? Dat is kinderachtig en belachelijk. Maar goed, het heeft geen zin om erover te speculeren, misschien reageert ze wel fantastisch. Misschien is ze wel blij dat ik de relatie beëindig omdat ze dat zelf niet durft. Dat kan allemaal, hè. Vertel liever hoe het verderging met Adam. Hoe reageerde hij?’

‘Lief. Begrijpend.’

‘Zoals het hoort.’

‘Ja, maar ik voel me er zelf niet goed bij. Ik wilde het graag, en nu denkt hij waarschijnlijk dat hij me niet mocht aanraken omdat ik er niet klaar voor ben. Hij vindt me vast een klein kind.’

‘Hey, als hij dat echt denkt, is hij een eikel.’

‘Hij is wel al negentien, hè.’

‘En jij niet. Dat moet hij maar respecteren.’

‘Ik wil niet dat hij me laat zitten omdat ik een klein kind ben, maar ook niet dat hij me laat zitten omdat ik dik ben.’

‘Marie! Soms heb ik zin om je met je hoofd tegen de muur te slaan! Je bent niet dik. Zelfs niet bijna. Je bent slank en mooi en Adam is een gelukzak dat hij je mag aanraken.’

Ik wou dat ik haar kon geloven.

Thuis kijk ik nog eens in de spiegel.

Ik heb het me niet ingebeeld.

Mijn heupen zijn rond, mijn billen ook. Dat was een paar maanden geleden nog niet zo. Mijn broeken zitten ook strakker, soms kost het me moeite om de rits van mijn skinny jeans dicht te krijgen. Dan moet ik op mijn bed gaan liggen en kronkelen als een gehyponotiseerde slang.

Als mama me na het eten een stuk taart aanbiedt – overschot van

daarstraks, toen haar vriendin op de koffie kwam – bedank ik ervoor, ook al kost het me zo veel moeite dat het bijna pijn doet. Het is namelijk chocolademousetaart met krokante bodem – mijn aller-, allerfavorietste taart ter wereld.

Maar ik moet wel.